

# Silní a slabí

Hošťálková 15.8.2021

**Písňe:** 166, 219, Svítá 284, 631, 489

**Čtení z Písma:** 1. Kor 8, 1 – 9, Ž 133, 1- 3

**Text kázání:** 1. Kor 8, 1 - 9

Bratři a sestry,

dnes bych se chtěl spolu s vámi zamyslet nad oddílem, ve kterém čteme o problému korintských křesťanů s masem obětovaným modlám. Mnohé z nás možná napadne: „Proč se něčím takovým zabývat, když nemáme šanci se s něčím podobným setkat?“ To je pravda, samotný problém, zda jíst či nejíst maso z obětovaných zvířat nás opravdu nemusí příliš trápit. Sdělení apoštola Pavla ale jde do mnohem větší hloubky a týká se zdravých vztahů ve společenství křesťanů. Pro základní myšlenku, která vysvětluje přečtený oddíl, se obraťme do dopisu Římanům.

*„Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. Někdo třeba věří, že může jíst všechno, slabý však jí jen rostlinnou stravu.“ (Řím 14, 1 – 2)*

Především druhý verš vynikne v překladu Bible kralické:

*Nebo někdo věří, že může jísti všecko; jiný pak mdlý jsa, jí zelí. (Řím 14, 2)*

Všimněme si, že křesťané jsou takto rozděleni do dvou skupin. Jedni, slabí ve víře, mají jisté nedostatky v poznání. Proto se raději omezují v jídle jen na to, co jim jejich víra dovolí. Druzí, silní ve víře, tato omezení nemají.

Vraťme se k přečtenému oddílu a všimněme si hned na jeho začátku, že samotné poznání je postaveno až na druhé místo za lásku. Poznání vede k pýše, kdežto láska buduje. Láska má trvalou hodnotu, poznání nikoli. *"Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. (1 Kor 13,8).* Křesťané si často myslí, že větší míra poznání je povznese k větší dokonalosti a jsou na své znalosti pyšní. Pýcha pak nemůže vést k ničemu jinému, než k pádu.

Pokusme se trochu přiblížit době a prostředí, do nichž je oddíl zasazen. Je kolem roku 50 po Kristu a jsme v řeckém městě Korintu. Je to jiné Řecko, než to, které známe dnes. Na vrcholku skály nad městem se nachází Afroditin chrám. Dole pod ním stojí druhý velký chrám věnovaný Apolónovi. V obou těchto chrámech probíhají oběti. Část masa z obětovaných zvířat je spotřebována hned v chrámu, část se dostává do masných krámů ve městě. Pro nakupující je pak těžké rozlišit, zda jde o maso z obětovaných zvířat či nikoli. Přístup ke konzumaci masa z obětí vede k rozdělení korintských křesťanů na silné a slabé.

**Silní ve víře** poznali, že modly nejsou vůbec ničím, nežijí a nemají žádnou moc. Jediným živým Bohem je Bůh Otec stvořitel nebe i země a jeho Syn Ježíš Kristus, díky němuž můžeme být božími dětmi. Pochopili, že je v duchovní oblasti úplně jedno, zda bude k obědu pokrm z obětované krávy, a nebo jenom nějaká zelenina. Někteří se dokonce účastnili obětních hostin v pohanských chrámech a neshledávali to nijak závadným.

**Slabí ve víře**, měli obavu, aby se skrze maso z obětovaných zvířat neposkvřovali. Museli buď vynaložit hodně úsilí k získání masa, které nepocházelo z obětí nebo se stát vegetariány. Část těchto křesťanů, se nakonec ke konzumaci "problémového" masa začala připojovat, ale jejich svědomí nebylo čisté. Tím byli přivedeni ke hříchu. Co není z víry, to je hřích. (Řím 14, 23)

Když se najdou dvě skupiny křesťanů s protichůdným názorem, dojde zákonitě ke konfliktům. Silní budou sami sebe považovat za nadřazené slabým, slabí se budou snažit silné umravňovat podle svých měřítek.

Zkusme příklad ze současnosti. Jeden křesťan občas chodil s přáteli do hospody na pivo. Ne, že by se opíjel, ale bylo mu s nimi dobře. Jeho svědomí ho nijak neobviňovalo. Řekl si, „pozvu jednoho bratra z našeho sboru, ať se s námi pobaví také.“ Pozvaný se nejprve zdráhal, návštěva hospody mu připadala nepatřičná, ale potom souhlasil. Myslel si, „když může on, můžu také“. Oba uvedené bratry zahlédla v hospodě jedna starší sestra a následující neděli je začala kárat: „Vy si myslíte, že je v pořádku vysedávat s opilci v hospodě?“ Bratr, který pozval toho druhého ji dobře znal a proto se s ní nehádal. Měl ve věci pokoj s Bohem. Jinak to bylo s tím pozvaným. Sice se hned ohradil, že na tom přece není nic špatného, ale doma začal mít výčitky svědomí. Svou návštěvu hospody vyznal jako hřích. Jeho počínající přátelství s bratrem silným ve víře bylo narušeno a sestře, která ho zasáhla svým napomináním, se začal vyhýbat.

Apoštol Pavel v dopisu Římanům vyzývá slabé ve víře, aby nesoudili druhé podle vlastních měřítek. Myslím, že to je právě jeden ze dvou vzkazů, který promlouvá i k nám. Ten vzkaz zní: „Neodsuzujte druhé.“ Někdo nevidí problém v tom, co jí nebo pije, jinému pak víra dovoluje oblékat se extravagantně. Myslím, že většina z nás má doma televizor, ale někteří by ho nepustili přes práh. Někomu například jeho víra nedovolí poslouchat nebo hrát rockovou hudbu, jiný v tom nic špatného neshledává. Sám věřím tomu, že hudba je sama o sobě neutrální. Záleží jen na tvůrcích a interpretech, jaké sdělení do ní vloží.

Druhý, neméně důležitý vzkaz je směřovaný k silným ve víře a najdeme ho jak v dopisu Korintským, tak v dopisu Římanům. Apoštol Pavel vyzývá, aby na „slabší ve víře“ brali ohled v lásce a nepohoršovali je. Jak nás učili na vojenské přípravě „rychlost kolony se vždy přizpůsobuje rychlosti nejpomalejšího vozidla“. Nelze tlačit druhé do něčeho, co jim jejich poznání nedovoluje. Základem soužití křesťanů je láska. V ní se nesnažíme vnutit ostatním své poznání, ale přijímáme je v lásce a snažíme se, abychom se jim nestali kamenem úrazu. Nesmíme ubíjet svědomí slabých protože tím hřešíme proti Kristu. **Je lepší se některých věcí vzdát, než s jejich pomocí přivádět naše bratry a sestry k pádu.**

Na závěr bych chtěl dodat, že role silných a slabých ve víře nejsou ničím trvalým. Duchovní vývoj každého z nás probíhá odlišně a naše poznání se v čase vyvíjí. Pokud se budeme vzájemně zlehčovat nebo odsuzovat, bude naše společenství rozdělené a neduživé. Jediným východiskem je dávat přednost jeden druhému a navzájem se přijímat v lásce. (Řím 12, 10 – 16)

Amen